

2016. július 10. – Évközi 15. vasárnap

Abban az időben: Egy törvénytudó odalépett Jézushoz, hogy próbára tegye őt: „Mester – szólította meg –, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?” Jézus így felelt: „Mit mond erről a törvény? Mit olvasol benne?” A törvénytudó így válaszolt: „Szeresd Uradat, Istenedet, teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődből és teljes elmédből, felebarátodat pedig, mint saját magadat.” Jézus ezt mondta neki: „Helyesen feleltél. Tedd ezt, és élni fogsz.” A törvénytudó igazolni akarta magát, ezért megkérdezte Jézustól: „De hát ki az én felebarátom?”

Jézus történettel felelt a kérdésre: „Egy ember Jeruzsálemből lement Jerikóba. Rablók kezébe került. Ezek kifosztották, véresre verték, és félholtan otthagyták. Egyszer csak egy pap jött lefelé az úton. Észrevette, de elment mellette. Azután egy levita jött arra. Ő is meglátta, de elment mellette. Végül egy samaritánusnak is arra vitt az útja. Amikor megpillantotta, megesett rajta a szíve. Odament hozzá, olajat és bort öntött sebeire, és bekötözte, majd pedig felültette teherhordó állatára, elvitte egy vendégfogadóba és gondoskodott róla. Másnap elővett két dénárt, odaadta a fogadósnek ezzel a kéréssel: Viseld gondját, és ha többet költenél rá, visszatérve megadom neked.

Mit gondolsz, e három közül ki volt az igazi felebarátja annak, aki a rablók kezébe került?” A törvénytudó így válaszolt: „Aki irgalmasságot cselekedett vele.” Jézus így folytatta: „Menj, és te is hasonlóképpen cselekedjél!”

Lk 10,25-37

Kedves Testvérek!

Az Irgalmasság évében ez az egyik legmegragadóbb evangéliumi történet. Arról szól, hogy hogyan lehet eljutni az életre. Az élet természetesen maga az Isten – ő az örök élet. Hogyan nyerhetem én el ezt az életet? Hogyan lehet Istenhez eljutni? Jézus válasza roppant egyszerű: ugyanúgy, ahogy a felebaráthoz. Megfordítva: ha nem tudsz közel kerülni a felebarátodhoz, akkor nem juthatsz el Istenhez sem. A szöveg titkos mélysége ugyanis ez: Az élet a másokban van. Éhezünk, szomjazzuk az életet, de csak a másokban találhatjuk meg, a másokban lehet a miénk. Ezért kell eljutnunk a másokba. Nem csupán a másokhoz, hanem ő belé.

Az irgalom olyan, mint egy út, amelyen be lehet jutni a másokba. Jézus maga az út. Ha mi az ő életútján járunk, akkor őbenne élünk. Krisztus követése nem arról szól, hogy ő megy előttünk, mutatja az utat, az irányokat, hanem arról, hogy Krisztusban vagyunk. „Minden ő általa, ő érte és ő benne van.” A bűnös ki akar szakadni Krisztusból, de ez nem más, mint az élet eltékozása.

Másrészt az irgalom olyan eszköz, ami ezt a mozgást – a mások felé tartó életet – fönn tudja tartani bennünk. Ahogy minden szentség eszköz arra, hogy Krisztus meg tudjon ragadni minket, mi pedig őt, ugyanígy az irgalom is. A szentségek egyre mélyebben egyesítenek minket Krisztussal. Az irgalom is ezt teszi, hiszen általa Istennel találkozhatunk, mert minden egyes irgalmas cselekedetben Krisztus van jelen, ő cselekszik. Amikor irgalmasságot visünk végbe, akkor engedjük Jézusnak, hogy ő jusson szóhoz bennünk, és ő cselekedjen általunk.

Az irgalomban teljesen jelen vagyunk. Ez az a cselekedet, amelyben megragadhatjuk önmagunkat. Sok cselekedetünkben nem vagyunk jelen, mert nem öleli föl egész valónkat. Sokszor a hivatás is munkává degradálódik, amit jó esetben kötelességtudóan elvégezzük. De az irgalmas cselekedetben egészen jelen vagyok, hiszen önmagamat éppen azért ragadom meg, hogy a másikat ne csak elérjem, de a szívemmel belé is hatoljak.

Az irgalom nem keresés, hanem a rátalálás. A keresésben kinyílok, az irgalomban pedig rátalálok a másikra. A levita és a pap is attól fél, hogy beszennyezi magát. Látják, észreveszik a félholtat, de nem csinálnak semmit. Az irgalmas cselekedetet nem kell keresni, egyszerűen észre kell venni azt, ami ott van előtted, amiben szinte fölbuksz. Ekkor ne lépj tovább, hanem tedd azt, amit a szíved, a lelked, vagyis Krisztus sugall.

Az irgalmasság egy ajtó, amely örökre nyitva kell, hogy álljon. Jézus az ajtó, de azt akarja, hogy mi is azok legyünk, amin keresztül ki-be járhatnak, és életre találhatnak a ránk bízottak. A mi életünk is nyitva kell, hogy álljon, mint ahogy minden szentség egy nyitott ajtó, amit Krisztus nyitott ki, és senki sem zárhatja be. A keresztség, a bűnbánat, az Eukarisztia, a házasság, mind-mind azért adatott, hogy beléphessünk Krisztus életébe. Isten élete nyitva áll mindenki előtt. Az irgalmasság éppen ilyen nyitott ajtóvá tesz minket.

Az irgalom egy kapcsolat. Jóllehet, a samaritanus és a félholt egy szót sem szólnak egymáshoz, azonban az irgalmas cselekedetben létrejön, létre kell, hogy jöjjön az igazi kommunikáció. Az irgalmasság nem munka, vagy kötelezettség, hanem olyan cselekedet, ami csak akkor adatik meg, amikor a szívünket, egész valónkat átjárja a másik ember élete.

Amikor Romániában kitört a forradalom, Magyarországról kértek segítséget. Dobozokban küldték azt, amit tudtak. Hány és hány barátság szövődött irgalmas szeretetből. Édesanyámék így ismertek meg egy családot. A dobozba egy levelet is betettek, pár sor volt az egész, de a szívek összeértek, és őszinte, mély kapcsolat alakult ki.

Mária Légiósoktól tudom, hogy Csömörön az Összefogás Intézetben, ahol sérültek vannak, az irgalmas szív mire képes. Ezek a sérült emberek teljes (egész-séges) érzelmet tudnak kifejezni. Egy sérült, aki nem tudja szavakba önteni mondandóját, az irgalmas cselekedetre ugyanolyan érzelemmel válaszol, mint a legegészségesebb ember. Vagyis, az irgalom gyógyító erővel bír. Olyanná teszi a sérültet, amilyen mindig is szeretett volna lenni: teljes, egész, egészséges.

A lelkünk nem lehet ép az irgalmasság nélkül. Ez tesz bennünket gyogyulttá. Az irgalmasság fölszabadít minket. Egy samaritanus, akinek általában semmi kapcsolata nincs a zsidókkal – nem gyűlölik, de nem is keresik egymást –, mégis fölszabadul arra, hogy lehajoljon, és a szívét nyújtsa egy zsidónak.

Az Eukarisztia az Úr irgalmas cselekedete. Önmagát adja nekünk, hogy beléphessen az életünkbe. Egészen a szívünkig akar eljutni. Ez az ő legnagyobb vágya. Nekünk pedig maga a boldogság.

Amen.